

Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht, aflevering 2 2019, nummers 51 – 73 dinsdag 15 januari 2019

Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak, team bestuursrecht

Externe email redactieJnB@rechtspraak.nl
Telefoon 088 361 1020
Citeertitels JnB 2019

De Jurisprudentienieuwsbrief bestuursrecht (JnB) komt – uitgezonderd in vakantieperiodes - elke week uit en bevat een selectie van de meest actuele en belangrijkste bestuursrechtelijke jurisprudentie. De uitspraken worden per (deel)rechtsgebied aangeboden. Door in onderstaande inhoudsopgave op het onderwerp van voorkeur te klikken komt u direct bij de uitspraken op het desbetreffende rechtsgebied. De essentie van de uitspraak wordt beknopt weergegeven in koptekst en samenvatting. De link onder de uitspraak leidt door naar de volledige tekst van de uitspraak.

Inhoud

In deze Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht vindt u de volgende

onderwerpen: (Door op het onderwerp te klikken komt u direct bij de uitspraken op het betreffende rechtsgebied.)

Algemeen bestuursrecht.....	3
Omgevingsrecht.....	5
Wabo.....	5
Waterwet.....	6
Ambtenarenrecht.....	6
Ziekte en arbeidsongeschiktheid.....	8
Bijstand.....	9

Disclaimer

De Jurisprudentienieuwsbrief Bestuursrecht is een uitgave van het Landelijk Bureau Vakinhoud rechtspraak (hierna: LBVr), team bestuursrecht. De nieuwsbrief is met de grootst mogelijke zorg samengesteld. Het LBVr kan de juistheid, volledigheid en actualiteit van de nieuwsbrief echter niet garanderen. Voor zover de nieuwsbrief links bevat naar websites, is het LBVr niet aansprakelijk voor de inhoud daarvan. De inhoud van de nieuwsbrief is uitsluitend bedoeld voor uw eigen gebruik. Ander gebruik, waaronder de commerciële exploitatie van de inhoud van de nieuwsbrief, is niet toegestaan. Er kunnen geen rechten aan de inhoud van de nieuwsbrief worden ontleend. Het gebruik dat wordt gemaakt van de inhoud van de nieuwsbrief komt voor eigen risico. Aansprakelijkheid voor schade, in welke vorm dan ook - direct en / of indirect - ontstaan door dan wel voortvloeiend uit gebruik van de inhoud van de nieuwsbrief, wordt door het LBVr afgewezen.

Sociale zekerheid overig	10
Bestuursrecht overig	11
APV	11
Arbeidstijdenwet	12
Studiefinanciering	12
Wet openbaarheid van bestuur	13
Vreemdelingenrecht	14
Regulier	14
Asiel	16
Richtlijnen en verordeningen	18
Toegang	19
Procesrecht	20

Algemeen bestuursrecht

JnB2019, 51

MK ABRS, 09-01-2019, 201800486/1/A3

Bewaarder van het kadaster en de openbare registers, appelllant.

Awb 1:3 lid 1, 4:17, 8:110 lid 1

Kadasterwet 54 lid 1 aanhef en onder a, 56a lid 1

BESLUIT. De op grond van artikel 54, eerste lid, van de Kadasterwet voorgeschreven bijhouding van de Basisregistratie Kadaster (hierna: BRK) is een besluit op grond van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb, zo volgt ook uit artikel 56a, eerste lid, van de Kadasterwet. De bekendmaking van het resultaat van de bijhouding door middel van een kennisgeving is een feitelijke mededeling dat de bewaarder de BRK heeft bijgehouden en is geen besluit.

HOGER BEROEP. Het door [wederpartij] i.c. ingediende nadere stuk is geen incidenteel hogerberoepschrift als bedoeld in artikel 8:110, eerste lid, van de Awb. Met het instellen van incidenteel hoger beroep beoogt de incidenteel appelllant te bewerkstelligen dat hij in een rechtens gunstiger positie komt te verkeren ten opzichte van de positie waarin hij na de uitspraak van de rechtbank verkeerde. I.c. is het niet mogelijk dat [wederpartij] door het instellen van incidenteel hoger beroep in een rechtens gunstiger positie komt te verkeren. Verwijzing naar de uitspraak van de ABRS van 26 februari 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:681](#).

Besluit waarbij de bewaarder de verschuldigheid van een dwangsom als bedoeld in artikel 4:17 van de Awb aan [wederpartij] heeft afgewezen. (...)

De bewaarder betoogt dat de rechtbank ten onrechte heeft geoordeeld dat de kennisgeving van een bijwerking van de Basisregistratie Kadaster (hierna: BRK) een besluit is zodat hij, ook al zou hij te laat hebben besloten op het verzoek van [wederpartij], geen dwangsom verschuldigd is. (...)

Indien een akte van levering wordt ingeschreven in de registers, moet de bewaarder op grond van artikel 54, eerste lid, aanhef en onder a, van de Kadasterwet, de BRK bijhouden. Die bijhouding heeft te gelden als een besluit op grond van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb, zo volgt ook uit artikel 56a, eerste lid, van de Kadasterwet. Omdat op grond van dit artikel artikel 3:40 van de Awb niet van toepassing is op besluiten inzake de bijwerking, treden de rechtsgevolgen van de bijwerking onmiddellijk daarna in. De bewaarder dient vervolgens op grond van artikel 58, eerste lid, van de Kadasterwet het resultaat van die bijhouding aan belanghebbenden bekend te maken. De bekendmaking van het resultaat van de bijhouding door middel van een kennisgeving is een feitelijke mededeling dat de bewaarder de BRK heeft bijgehouden. De kennisgeving is alleen van belang om de dag te bepalen waarop de termijn om bezwaar te maken tegen de bijhouding aanvangt. De rechtbank heeft daarom ten onrechte geoordeeld dat de kennisgeving van een bijwerking van de BRK een besluit is in de zin van artikel 1:3, eerste lid, van de Awb.

Omdat de verzoeken van [wederpartij] om hem alsnog kennisgevingen toe te zenden geen aanvragen zijn om een beschikking te nemen, is de bewaarder, anders dan de

rechtbank heeft geoordeeld, geen dwangsom verschuldigd op grond van artikel 4:17 van de Awb. (...)

In het door [wederpartij] ingediende nadere stuk van 19 februari 2018, dat hij aanduidt als incidenteel hogerberoepschrift, betoogt hij dat hij door de bewaarder in de bezwaarfase gehoord had moeten worden.

Zoals de Afdeling eerder heeft overwogen in de uitspraak van 26 februari 2014, [ECLI:NL:RVS:2014:681](#), is voor het antwoord op de vraag of een stuk als incidenteel hogerberoepschrift in de zin van artikel 8:110, eerste lid, van de Awb kan worden aangemerkt, niet beslissend dat uitdrukkelijk gesteld is dat incidenteel hoger beroep wordt ingesteld. Volgens de geschiedenis van de totstandkoming van die bepaling (Kamerstukken II 2009/10, 32 450, nr. 3, blz. 23 en 24) is met het bieden van de mogelijkheid van het instellen van incidenteel hoger beroep beoogd een partij de bevoegdheid te geven om naar aanleiding van het principaal hoger beroep van een wederpartij alsnog ook zelf in hoger beroep te komen. Aldus wordt de processuele positie van de verwerende partij in hoger beroep versterkt, in die zin dat deze een tegenaanvalswaapen in handen krijgt, en is het instellen van principaal hoger beroep niet meer zonder risico, nu de appellerende partij er door de tegenaanval van de wederpartij ook op achteruit kan gaan. Met het instellen van incidenteel hoger beroep beoogt de incidenteel appellante te bewerkstelligen dat hij in een rechtens gunstiger positie komt te verkeren ten opzichte van de positie waarin hij na de uitspraak van de rechtbank verkeerde.

De rechtbank heeft het beroep van [wederpartij] tegen het besluit (...) vernietigd, het besluit (...) herroepen en bepaald dat de bewaarder een dwangsom van € 160,00 aan [wederpartij] dient te voldoen. Hierdoor is het niet mogelijk dat [wederpartij] door het instellen van incidenteel hoger beroep in een rechtens gunstiger positie komt te verkeren. De Afdeling is dan ook van oordeel dat het stuk (...) geen incidenteel hogerberoepschrift is als bedoeld in artikel 8:110, eerste lid, van de Awb. (..)

[ECLI:NL:RVS:2019:39](#)

JnB2019, 52

Voorzieningenrechter rechtbank Noord-Nederland, 26-11-2018 (publ. 07-01-2018), LEE 18/3266

burgemeester van Stadskanaal, verweerder.

Awb 1:3

Algemene Verordening Gegevensbescherming (hierna: AVG) 21

BESLUIT. I.c. heeft verweerder bij brief aan verzoekster kenbaar gemaakt over te gaan tot een persoonsgerichte aanpak inhoudende dat verweerder en andere instanties zoals politie en woningbouwvereniging extra op verzoekster zal gaan letten. Daarbij heeft verweerder aangegeven dat de instellingen die bij de persoonsgerichte aanpak zijn betrokken de AVG in acht nemen. Deze brief is geen besluit als bedoeld in artikel 1:3 van de Awb omdat deze geen rechtgevolgen heeft. Voor zover het bezwaar ziet op de omstandigheid dat verweerder met inachtneming van de AVG gegevens heeft gedeeld in het kader van een persoonsgerichte aanpak is de brief ook in zoverre geen besluit. Als

verzoekster bezwaar heeft tegen het verwerken van haar persoonsgegevens kan zij een klacht indienen bij de Autoriteit Persoonsgegevens dan wel bezwaar maken als bedoeld in artikel 21 van de AVG.

[ECLI:NL:RBNNE:2018:4909](https://ecli.nl/RBNNE:2018:4909)

JnB2019, 53

CRvB, 27-12-2018 (publ. 08-01-2019), 18/1407 PW e.v.

college van burgemeester en wethouders van Haaksbergen.

Awb 6:7, 6:24

(HOGER) BEROEPSTERMIJN. Uitspraak op verzet. I.c. heeft appellant het hoger beroepschrift niet tijdig ingediend en kan redelijkerwijs niet worden geoordeeld dat appellant niet in verzuim is geweest. Vaststaat dat de rechtbank de uitspraak op de voorgeschreven wijze heeft verzonden. De rechtbank was niet gehouden om aan de wens van appellant om de uitspraak per e-mail te ontvangen dan wel daarover te berichten gehoor te geven. Het had op de weg van appellant gelegen in verband met zijn verblijf in het buitenland voorzieningen te treffen, bijvoorbeeld in de vorm van het doorgeven van een (tijdelijk) postadres.

[ECLI:NL:CRVB:2018:4274](https://ecli.nl/CRVB:2018:4274)

JnB2019, 54

CRvB, 27-12-2018 (publ. 08-01-2019), 18/734 NIOAW-V

college van burgemeester en wethouders van Meierijstad.

Awb 8:109

GRIFFIERECHT. Uitspraak op verzet. Appellante is i.c. niet in verzuim geweest om het griffierecht binnen de gestelde termijn te betalen. Bij brief van 12 april 2018 is aan appellante meegedeeld dat zij niet voldoet aan de criteria voor betalingsonmacht en dat zij tot en met 27 juni 2018 de gelegenheid krijgt om het griffierecht te voldoen. Na deze afwijzing heeft appellante tijdig bij de gemeente bijzondere bijstand aangevraagd voor de kosten van het griffierecht. Bij besluit van 27 juni 2018 is deze aanvraag gehonoreerd. Direct na ontvangst van de bijzondere bijstand heeft appellante het griffierecht overgemaakt. Op maandag 2 juli 2018 is het griffierecht ontvangen. Onder deze omstandigheden kan niet worden geoordeeld dat appellante in verzuim is geweest.

[ECLI:NL:CRVB:2018:4273](https://ecli.nl/CRVB:2018:4273)

[Naar inhoudsopgave](#)

Omgevingsrecht

Wabo

Jurisprudentie Wabo-milieu:

- ABRS, 09-01-2019, 201803106/1/A1 ([ECLI:NL:RVS:2019:31](https://ecli.nl/RVS:2019:31)).

[Naar inhoudsopgave](#)

Waterwet

JnB2019, 55

MK Rechtbank Limburg, 08-01-2019 (publ. 10-01-2019), ROE 17/3675

dagelijks bestuur van het Waterschap Limburg, verweerder.

Waterwet 7.14 lid 1 en 3

Burgerlijk Wetboek (hierna: BW) Boek 3 310

WATERWET. Afwijzing verzoek om nadeelcompensatie. Artikel 7:14, derde lid, van de Waterwet geeft een eigen verjaringsregeling, zodat er geen aanleiding bestaat in het onderhavige geval artikel 3:310 van het BW van toepassing te achten. Verwijzing naar TK 2006-2007, 30 818, nr. 3, p. 64 en p. 135.

Uit artikel 7.14, eerste lid, van de Waterwet volgt dat het bij een verzoek om nadeelcompensatie gaat om de schade als gevolg van de uitvoering van de taken van het waterschap. Dat betekent dat schade als gevolg van andere oorzaken dan de rechtmatige uitoefening van een taak of bevoegdheid in het kader van het waterbeheer niet voor vergoeding in aanmerking komt.

[ECLI:NL:RBLIM:2019:83](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ambtenarenrecht

JnB2019, 56

MK CRvB, 20-12-2018 (publ. 08-01-2019), 18/498 AW

minister van Justitie en Veiligheid.

ARAR 40a lid 1 aanhef en onder q

AMBTENARENRECHT. STOPZETTING BEZOLDIGING. Van een weigering als bedoeld in artikel 40a, eerste lid, aanhef en onder q, van het ARAR kan eerst sprake zijn indien betrokkene op duidelijke wijze kenbaar is gemaakt wat er van haar wordt vereist. Uit het dossier en wat door de minister is aangevoerd volgt niet dat aan appellante op duidelijke wijze kenbaar is gemaakt dat zij verplicht was om op een bepaalde datum te starten met het revalidatietraject voor drie dagen per week.

Stopzetting bezoldiging. In het bestreden besluit is de stopzetting van de bezoldiging gebaseerd op artikel 40a, eerste lid, onder q, van het ARAR. Volgens de minister heeft appellante zonder deugdelijke grond geweigerd om mee te werken aan het revalidatietraject bij Ciran gedurende drie dagen per week. Dit traject was noodzakelijk en appellante was verplicht hieraan mee te werken. Appellante heeft, volgens de minister, haar standpunt dat zij niet in staat was om het traject bij Ciran in genoemde omvang te volgen, niet met medische stukken onderbouwd.

Raad: Ter zitting is namens de minister bevestigd dat artikel 40a, eerste lid, aanhef en onder q, van het ARAR ten grondslag ligt aan het bestreden besluit. Van een weigering als bedoeld in deze bepaling kan eerst sprake zijn indien betrokkene op duidelijke wijze kenbaar is gemaakt wat er van haar wordt vereist. Uit het dossier en wat door de minister is aangevoerd volgt niet dat aan appellante op duidelijke wijze kenbaar is gemaakt dat zij verplicht was om op een bepaalde datum te starten met het revalidatietraject bij Ciran voor drie dagen per week. Appellante heeft aan de verwijzing door de bedrijfsarts om deel te nemen aan een intake bij Ciran gevolg gegeven. Zij heeft gesteld dat haar door de revalidatiearts van Ciran is verteld dat zij desgewenst ook op een latere datum kon starten met het traject bij Ciran. Van het door appellante meermaals gedane aanbod om ten bewijze van deze stelling kennis te nemen van een door Ciran gemaakte geluidsopname van dit gesprek met de arts van Ciran heeft de minister geen gebruik gemaakt. De Raad heeft dan ook geen grond om aan de juistheid van de stelling van appellante te twijfelen. Ook uit de (...) rapporten van de bedrijfsarts volgt niet dat appellante te kennen is gegeven dat zij, ondanks haar bezwaren, verplicht was op een bepaalde datum te starten met het revalidatietraject bij Ciran. Onder deze omstandigheden is geen sprake van een weigering als bedoeld in artikel 40a, eerste lid, aanhef en onder q, van het ARAR.

Aangevallen uitspraak vernietigd.

[ECLI:NL:CRVB:2018:4292](https://ecli.nl/crvb/2018:4292)

JnB2019, 57

MK Rechtbank Noord-Holland, 20-12-2018 (publ. 07-01-2019), HAA 17/4122 en HAA 18/1024

korpschef van politie, verweerder.

Besluit reis-, verblijf-, en verhuiskosten politie (Brvvp) 8

AMBTENARENRECHT. DECLARATIES DIENSTREIZEN. Verweerder heeft terecht de reisbewegingen die eisers tijdens hun diensten hebben gemaakt niet aangemerkt als dienstreizen, en dus evenzeer terecht de ingediende declaraties afgewezen.

Verweerder heeft eisers declaraties van dienstreizen in de periode van juni tot en met oktober 2016 afgekeurd. Voor zover hier van belang, stelt verweerder zich daarbij op het standpunt dat er geen sprake is geweest van dienstreizen.

De rechtbank moet als eerste de vraag beantwoorden of verweerder de reisbewegingen die eisers tijdens hun diensten hebben gemaakt, terecht niet heeft aangemerkt als dienstreizen in de zin van artikel 8 van het Brvvp.

De kern van de functie van eisers is het uitvoeren van controles langs en op de snelweg en op het water. Hun reizen en verblijven buiten de plaats van tewerkstelling is dus inherent aan de werkzaamheden die zij verrichten. Naar het oordeel van de rechtbank moeten deze structurele reisbewegingen van eisers in het kader van hun reguliere dienstverrichting worden onderscheiden van dienstreizen in de zin van het Brvvp, die juist een incidenteel karakter hebben. Zo is ook in de Nota van Toelichting bij het Besluit vergoeding dienstreizen politie (Bvdp; Staatsblad 1994, nr. 217, pag. 7) vermeld dat het Bvdp ten opzichte van het Reisbesluit 1971 een aantal verschillen vertoont, waarbij

onder andere als meest belangrijke wordt genoemd dat de regeling wordt toegespitst op de incidentele dienstreizen. Uit de Nota van Toelichting bij het Brvvp (Staatsblad 2008, 234), dat het Bvdp vanaf 1 juli 2008 heeft vervangen, blijkt niet dat niet langer wordt uitgegaan van het incidentele karakter van dienstreizen. Verweerder heeft dan ook terecht de reisbewegingen die eisers tijdens hun diensten hebben gemaakt niet aangemerkt als dienstreizen, en dus evenzeer terecht de ingediende declaraties afgewezen.

Naar het oordeel van de rechtbank hoeft verweerder niet te voorzien in een afbouwregeling. Anders dan in de door eisers aangehaalde zaken is hier geen sprake van een toelage die onderdeel is gaan uitmaken van de bezoldiging van eisers. Het gaat hier immers om vergoeding van daadwerkelijk gemaakte kosten. Eisers zijn tijdig geïnformeerd over de uniforme en correcte toepassing van de regeling per 1 juni 2016 en konden hiermee dus rekening houden bij het doen van uitgaven. Dat de regeling voor eisers voorheen te ruim is toegepast, geeft geen reden voor een ander oordeel. Van belang hierbij is dat voor de uitvoering van de dienst nodige en onvermijdbare kosten, zoals kosten voor toiletbezoek of voor parkeren, nog altijd kunnen worden gedeclareerd als operationele kosten.

[ECLI:NL:RBNHO:2018:10995](https://ecli.nl/RBNHO:2018:10995)

[Naar inhoudsopgave](#)

Ziekte en arbeidsongeschiktheid

JnB2019, 58

MK CRvB, 13-12-2018, (publ. 07-01-2019), 16/5577 WIA

Wet WIA 13 lid 1

Dagloonbesluit (Stb. 2013, 185) 1, 13 lid 1, 16 lid 1, 18 lid 1

ARBEIDSONGESCHIKTHEID. DAGLOON. DAGLOONDAGEN. Uitgaande van 1 september 2007 als eerste dagloondag, heeft het Uvw in overeenstemming met de berekening, zoals neergelegd in artikel 18, eerste lid, van het Dagloonbesluit het dagloon berekend door het loon van € 6.732,50 te delen door 195 dagloondagen. Noch de tekst van artikel 18, eerste lid, van het Dagloonbesluit noch de strekking daarvan biedt aanknopingspunten om af te wijken van de daarin neergelegde regeling voor de berekening van het dagloon. Dat appellante in een deel van de periode van 1 september 2007 tot het einde van het refertejaar op 31 mei 2008 geen loon heeft ontvangen of geen dienstbetrekking heeft gehad leidt, gelet op de duidelijke tekst van artikel 18 van het Dagloonbesluit, niet tot een ander oordeel. Verwezen wordt naar de rechtspraak van de Raad over artikel 6, eerste lid, van het Besluit dagloonregels werknemersverzekeringen (Stb. 2005, 546), dat materieel overeenkomt met artikel 18, eerste lid, van het Dagloonbesluit (uitspraak van 19 april 2013, [ECLI:NL:CRVB:2013:BZ8062](https://ecli.nl/CRVB:2013:BZ8062)). De beroepsgrond van appellante dat het dagloon geen redelijke afspiegeling vormt van haar welvaartsniveau slaagt evenmin. Bepalend voor de vaststelling van het welvaartsniveau is niet het loon dat is

genoten op het moment van intreden van het verzekerde risico, maar het loon dat daadwerkelijk is genoten in het refertejaar (historisch dagloon). Hierdoor hebben periodes waarin geen loon is ontvangen invloed op de hoogte van het dagloon. Aangevallen uitspraak bevestigd.

[ECLI:NL:CRVB:2018:4230](https://ecli.nl/crvb/2018/4230)

JnB2019, 59

MK Rechtbank Noord-Holland, 18-12-2018 (publ. 07-01-2019), HAA 17/3071

Raad van Bestuur van het Uitvoeringsinstituut werknemersverzekeringen, verweerder.
Wet WIA 29, 42, 89

ARBEIDSONGESCHIKTHEID. EIGENRISICODRAGER. Bij het systeem dat de wetgever voor ogen heeft gestaan, past niet dat de eigenrisicodrager afhankelijk zou zijn van het UWV voor een onderdeel van de re-integratie, te weten de medische beoordeling.

[ECLI:NL:RBNHO:2018:10955](https://ecli.nl/rbnho/2018/10955)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bijstand

JnB2019, 60

MK CRvB, 11-12-2018 (publ. 07-01-2019), 16/5017 PW

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

PW 58 lid 5

PARTICIPATIEWET. HERZIENING EN TERUGVORDERING. I.c. ten onrechte brutering restant van de terugvordering.

Raad: Het geschil beperkt zich tot de vraag of het college het restant van de terugvordering mocht bruteren. (...)

In dit geval kan niet gezegd worden dat de terugvordering geheel buiten toedoen van appellante is ontstaan. Hoewel de in de brief van 13 januari 2014 vermelde correctie en nabetaling geen gevolg zijn van het niet bekendmaken van de relevante gegevens door appellante, hadden die correctie en nabetaling mogelijk niet plaatsgevonden als appellante dat wel had gedaan. In dit geval moet echter geoordeeld worden dat door het samenstel van feiten de terugvordering in veel grotere mate is ontstaan door toedoen van het college. Dat het college afgaat op onvolledige informatie van het UWV of deze onvolledig verwerkt heeft, komt voor zijn rekening. In dit geval is ook van groot belang dat appellante de klantmanager onmiddellijk gevraagd heeft te controleren of geen fout was gemaakt. Indien de klantmanager op dat moment voldoende onderzoek had gedaan, of zelfs maar had aangekondigd dat nog nader onderzoek nodig was, hadden de correctie en de nabetaling ongedaan gemaakt kunnen worden gemaakt en had appellante onmiddellijk kunnen terugbetalen in plaats van de nabetaling in te zetten voor de delging van andere schulden. Daarbij wordt aangenomen dat de brief van 13 januari 2014 appellante niet bereikt heeft voordat haar gemachtigde om toezending daarvan had verzocht. Dat appellante over de rest van 2014 niet langer over middelen beschikte om

de terugvordering geheel af te lossen en dat dit haar niet kan worden verweten, is niet in geschil.

Gelet op wat (...) is overwogen moet in dit geval worden geoordeeld dat indien het college de brutering zou baseren op de omstandigheid dat appellante in geringe mate toedoen ten aanzien van de terugvordering is aan te rekenen en dat die niet tijdig is terugbetaald, het, gezien zijn eigen overwegende mate van toedoen daaraan, zijn beleid in strijd met het bepaalde in artikel 4:84 van de Awb zou toepassen.

Uit (...) volgt dat voor brutering van de terugvordering geen plaats is. Het besluit van 5 januari 2015 moet worden herroepen. De overige gronden behoeven geen bespreking meer.

[ECLI:NL:CRVB:2018:4281](#)

JnB2019, 61

MK Rechtbank Zeeland-West-Brabant, 04-12-2018 (publ. 08-01-2019), BRE 17/6716 PW

dagelijks bestuur van Werkplein Hart van West-Brabant, verweerder.

PW 44 lid 1

PARTICIPATIEWET. VOORLIGGENDE VOORZIENING. De rechtbank volgt Werkplein in het standpunt dat de inschatting dat recht bestaat op een andere uitkering (voorliggende voorziening) voor rekening en risico van de belanghebbende blijft. Dat eiseres in de veronderstelling verkeerde dat zij recht zou hebben op een nabestaandenuitkering van de Svb, kan er niet toe leiden dat wordt afgeweken van de hoofdregel. Eiseres had dit risico kunnen beperken door eerst bij de Svb te (laten) informeren of zij voor een nabestaandenuitkering in aanmerking zou komen. Eiseres heeft erkend dat zij dat heeft nagelaten. Eiseres heeft voorts de mogelijkheid gehad om naast het indienen van een aanvraag op grond van de Anw ook een bijstandsaanvraag in te dienen. Dat zij, in de veronderstelling dat zij recht had op een nabestaandenuitkering, er van af heeft gezien zo'n aanvraag in te dienen, komt eveneens voor haar rekening en risico. De rechtbank verwijst in dit verband naar de uitspraak van de CRvB van 23 december 2008 ([ECLI:NL:CRVB:2008:BH0415](#)). De door eiseres genoemde omstandigheden zijn naar het oordeel van de rechtbank dan ook geen bijzondere omstandigheden die maken dat de bijstand met terugwerkende kracht tot 8 maart 2017 had moeten worden verleend. Beroep op zeer dringende redenen slaagt niet.

[ECLI:NL:RBZWB:2018:6873](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Sociale zekerheid overig

JnB2019, 62

MK CRvB, 19-12-2018 (publ. 07-01-2019), 16/8132 WLZ, 16/8141 WLZ

zorgkantoor Friesland B.V..

Wlz 3.3.3. 11.1.1 lid 6, 11.1.2 lid 7

Blz 3.6.3

Rlz 5.13

WET LANGDURIGE ZORG. PGB. Er is geen sprake van een ongerechtvaardigde ongelijke behandeling van gelijke gevallen.

Raad: Daargelaten de juistheid van de overweging van de rechtbank dat – kort samengevat – de ongelijke behandeling van groepen verzekerden in de de Rlz gerechtvaardigd is door het gegeven dat de wetgever een bewuste keuze heeft gemaakt, oordeelt de Raad dat het beroep van appellante op het gelijkheidsbeginsel niet slaagt omdat geen sprake is van een ongerechtvaardigde ongelijke behandeling van gelijke gevallen. De in artikel 11.1.1, zesde lid, van de Wlz omschreven groep bestaat uit verzekerden die onder de AWBZ geïndiceerd waren voor extramurale zorg, maar waarvan na de inwerkingtreding van de Wlz (nog) niet vast stond of zij op grond van artikel 3.2.1 van de Wlz zouden worden toegelaten tot de in die wet geregelde zorg (de groep Wlz indiceerbaren). Voor deze groep is tijdelijk overgangsrecht getroffen totdat zij een besluit van CIZ over hun recht op zorg op grond van de Wlz zouden hebben ontvangen. Het zorgkantoor heeft ter zitting toegelicht dat deze groep verzekerden op grond van de AWBZ, anders dan appellante die voor een ZZP geïndiceerd was, geen pgb voor het schoonhouden van de woning ontving en voor hulp bij het huishouden was aangewezen op de Wmo. Voor zover wel gezegd zou moeten worden dat sprake is van gelijke gevallen, is de ongelijke behandeling ervan in dit geval gezien het overgangsrechtelijke karakter van de regeling objectief en redelijk gerechtvaardigd te achten.

Aangevallen uitspraak bevestigd.

[ECLI:NL:CRVB:2018:4227](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Bestuursrecht overig

APV

JnB2019, 63

MK ABRS, 09-01-2019, 201503100/1/A3

college van burgemeester en wethouders van Rotterdam.

Dienstenrichtlijn 2, 4, 13

Dienstenwet 28

Algemene wet bestuursrecht (Awb) 4:20b, 4:20c, 4:20f

Algemene plaatselijke verordening Rotterdam 2008 (Apv) 5.1.2, lid 1, aanhef en onder a

APV. Dienstenwet en -richtlijn. Fictieve positieve beschikking bij niet tijdig beslissen. Handel in auto's, im- en export van auto's en reparaties en schadeherstel. De diensten vallen onder het toepassingsbereik van de Dienstenwet.

Het parkeerverbod is te kwalificeren als een eis in de zin van de Dienstenwet en -richtlijn. Een beslissing over een aanvraag voor een ontheffing van het

parkeerverbod is daarmee een beslissing over de toegang tot of de uitoefening van een dienst in de zin van de Dienstenwet. De verzochte ontheffing van het parkeerverbod ingevolge de APV is een vergunning in de zin van de Dienstenwet.

Dat betekent dat artikel 28 van de Dienstenwet geldt. Op grond van die bepaling is paragraaf 4.1.3.3 van de Awb van toepassing op een aanvraag voor een vergunning, tenzij bij wettelijk voorschrift anders is bepaald. In de Apv is in dit kader niet anders bepaald. Omdat het college niet tijdig op de aanvraag van betrokkene heeft beslist, is die ontheffing op grond van artikel 4:20b, eerste lid, van de Awb, van rechtswege gegeven. Het college was daardoor niet meer bevoegd om afwijzend op de aanvraag te beslissen.

[ECLI:NL:RVS:2019:35](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Arbeidstijdenwet

JnB2019, 64

MK ABRS, 09-01-2019, 201802913/1/A3

minister van Infrastructuur en Milieu, thans: de minister van Infrastructuur en Waterstaat.

Arbeidstijdenwet (Atw) 1:1, 4:3 lid 1

Arbeidstijdenbesluit vervoer (Atbv)

ARBEIDSTIJDENWET. Boete. Overtreding van artikel 4:3, eerste lid, van de Atw. [appellante] had geen arbeidsovereenkomst met de [chauffeurs], zodat in zoverre geen aanleiding bestaat voor het oordeel dat zij werkgever was zoals bedoeld in artikel 1:1, eerste lid, aanhef en onder a, sub 1°, van de Atw. [appellante] kon in dit geval worden aangemerkt als werkgever als bedoeld in artikel 1:1, tweede lid, van de Atw. In dit geval is relevant of er tussen [appellante] en de chauffeurs een gezagsverhouding bestond. Bij die beoordeling dient acht te worden geslagen op alle relevante feiten en omstandigheden. Verwijzing naar ABRS 09-09-2009, [ECLI:NL:RVS:2009:BJ7201](#)). De minister heeft aangetoond dat er een gezagsverhouding bestond tussen [appellante] en de [chauffeurs]. Geen matiging boete.

[ECLI:NL:RVS:2019:54](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Studiefinanciering

JnB2019, 65

MK Rechtbank Amsterdam, 08-01-2019, AMS 18/4720

minister van Onderwijs, Cultuur en Wetenschap, verweerder.

EVRM 14

EVRM EP 2

Wsf 2000 2.2 lid 1 aanhef en onder c

Bsf 2000 3 lid 1 aanhef en onder e

Vreemdelingenwet (Vw) 2000 14 lid 3

Vreemdelingenbesluit (Vb) 2000 3.4, 3.5, 3.46, 3.48, 3.51

STUDIEFINANCIERING. Verweerder heeft beslist dat eiseres niet in aanmerking komt voor studiefinanciering op grond van de Wsf 2000 nu zij als vreemdeling niet met een Nederlander wordt gelijkgesteld. De rechtbank is van oordeel dat nu enkel de verblijfsvergunning onder de beperking 'niet-tijdelijke humanitaire gronden' verband houdend met de beperking 'tijdelijk humanitair' in artikel 3, eerste lid, aanhef en onder e, van het Bsf 2000 is genoemd en niet ook de beperking 'niet-tijdelijke humanitaire gronden' verband houdend met de beperking 'medische behandeling' is genoemd, daarmee een ongerechtvaardigd onderscheid is gemaakt binnen de groep vreemdelingen die de verblijfsvergunning onder de beperking 'niet-tijdelijk humanitair' hebben. Hiervoor bestaat geen objectieve rechtvaardiging, omdat niet wordt voldaan aan het tweede vereiste, een legitiem doel. Het gemaakte onderscheid is dan ook in strijd met artikel 14 van het EVRM in combinatie met artikel 2 EP EVRM. Verweerder heeft dan ook ten onrechte beslist dat eiseres niet voldoet aan de nationaliteitstoets in artikel 3 van het Bsf 2000.

[ECLI:NL:RBAMS:2019:81](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Wet openbaarheid van bestuur

JnB2019, 66

Tussenuitspraak MK ABRS, 09-01-2019, 201708739/1/A3

college van gedeputeerde staten van Groningen, verweerder.

Wet openbaarheid van bestuur (Wob) 1, 3, 6, 11 lid 4

Wet milieubeheer 1.1, 19.1a

WOB. Milieu-informatie. Emissiegegevens. Motiveringsgebrek. Het college concludeert alleen dat het belang van openbaarmaking van de emissiegegevens zwaarder weegt dan dat van bescherming van de persoonlijke beleidsopvatting, maar motiveert niet waarom dat het geval is. Het college heeft ten onrechte de dwingendrechtelijk voorgeschreven belangenafweging als bedoeld in artikel 11, vierde lid, van de Wob niet gemaakt.

[...] openbaarmaking van informatie [...]

[...] In de uitspraak van 16 augustus 2017 [ECLI:NL:RVS:2017:2211](#) heeft de Afdeling overwogen dat uit de uitspraken van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 23 november 2016, Bayer CropScience, [ECLI:EU:C:2016:890](#) en Commissie/ACC, [ECLI:EU:C:2016:889](#), volgt dat onder de begrippen "emissies in het milieu" en "informatie over emissies in het milieu" niet alleen gegevens moeten worden begrepen die de daadwerkelijke uitstoot betreffen, maar ook de gegevens over de invloeden van die emissies op het milieu alsook de gegevens die het publiek in staat stellen te

controleren of beoordeling van de daadwerkelijke of voorzienbare emissies, welke beoordeling aan de besluitvorming door een bestuursorgaan ten grondslag heeft gelegen, juist is. Gelet op deze uitleg had het college een te beperkte uitleg gegeven van het begrip emissiegegevens en is het besluit van 23 september 2014 vernietigd. De Afdeling overwoog ten aanzien van de documenten 1027 en 1686 dat deze niet openbaar gemaakte emissiegegevens bevatten, die veelal zijn verweven met persoonlijke beleidsopvattingen. Of het achterwege blijven van de openbaarmaking van deze emissiegegevens in rechte stand kan houden, kon de Afdeling in die zaak niet beoordelen. Het college heeft ten aanzien van die met persoonlijke beleidsopvattingen verweven emissiegegevens nagelaten de dwingendrechtelijk voorgeschreven belangenafweging te maken als bedoeld in artikel 11, vierde lid, van de Wob. [...] Ter uitvoering van de uitspraak van de Afdeling heeft het college [...] opnieuw op het bezwaar van Greenpeace beslist. Het heeft zich op het standpunt gesteld dat informatie die was aangemerkt als milieu-informatie nu is beoordeeld als emissiegegevens. Ten aanzien van al deze emissiegegevens heeft het college zich op het standpunt gesteld dat het belang van openbaarmaking zwaarder weegt dan het belang van de bescherming van de persoonlijke beleidsopvatting.

RWE betoogt terecht dat het college alleen concludeert dat het belang van openbaarmaking van de emissiegegevens zwaarder weegt dan dat van bescherming van de persoonlijke beleidsopvatting, maar dat het college niet motiveert waarom dat het geval is. Ter zitting heeft het college verklaard geen belangenafweging te hebben gemaakt, omdat volgens hem openbaarmaking van emissiegegevens vaststond gelet op zijn eerdere besluit van 23 september 2014 waarnaar het verwijst in het besluit van 18 oktober 2017. Op grond van het bepaalde in artikel 11, vierde lid, van de Wob en de uitspraak van de Afdeling van 16 augustus 2017 was het college echter verplicht een belangenafweging te maken. Nu het college dat niet heeft gedaan, slaagt het betoog van RWE.

[ECLI:NL:RVS:2019:37](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Vreemdelingenrecht

Regulier

JnB2019, 67

**Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 13-12-2018 (publ. 09-01-2019),
AWB 18/4809**

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 9 lid 1

VWEU 20

REGULIER. Aanvraag voor een verblijfsdocument op grond van artikel 9, eerste lid, Vw, waaruit een afgeleid verblijfsrecht op grond van artikel 20 VWEU blijkt. Verweerder moet een concrete beoordeling verrichten van alle omstandigheden

van het geval, waaronder ook de economische en gezinssituatie van het betrokken kind.

Onder verwijzing naar de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State van 5 december 2018 ([ECLI:NL:RVS:2018:3998](#)) is de rechtbank van oordeel dat verweerder zich ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat eiser als gevolg van nationaalrechtelijke bepalingen geen rechtmatig verblijf kan hebben wegens de enkele omstandigheid dat tegen hem een zwaar inreisverbod is uitgevaardigd. Artikel 66a, zevende lid, van de Vw moet dus in de situatie van eiser buiten toepassing worden gelaten.

Verweerder heeft echter in het bestreden besluit ook de verblijfsaanspraak van eiser op grond van artikel 20 VWEU beoordeeld, door te beoordelen of in die verblijfsaanspraak grond is gelegen om het inreisverbod op te heffen. Verweerder heeft zich op het standpunt gesteld dat aan eiser dat verblijfsrecht niet toekomt, omdat hij een ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt, die nog steeds actueel is. Eiser is dus op zichzelf niet benadeeld door het standpunt van verweerder dat het tegen hem uitgevaardigde inreisverbod in de weg staat aan het verkrijgen van rechtmatig verblijf. Uit het arrest K.A. [[ECLI:EU:C:2018:308](#)] (punt 90) volgt dat, indien tegen een vreemdeling een inreisverbod is uitgevaardigd dat berust op redenen van openbare orde, artikel 20 VWEU niet afdoet aan de mogelijkheid voor de lidstaten om zich te beroepen op een uitzondering in verband met de handhaving van de openbare orde of de bescherming van de openbare veiligheid.

Eiser voert terecht aan dat verweerder ter motivering van zijn standpunt dat de minderjarige zoon van eiser niet gedwongen wordt het grondgebied van de Unie te verlaten als aan eiser een verblijfsrecht wordt ontzegd, niet alle relevante omstandigheden in zijn beoordeling heeft betrokken. Zoals volgt uit het arrest K.A. kan verweerder niet volstaan met het standpunt dat eiser een werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging voor de openbare orde vormt en dient verweerder vooral ook het belang van het kind in aanmerking te nemen. Verweerder moet een concrete beoordeling verrichten van alle omstandigheden van het geval, waaronder ook de economische en gezinssituatie van het betrokken kind. In dat licht is de enkele stelling van verweerder dat, gelet op zijn detentie, eiser geen zorg- en opvoedingstaken verricht, onvoldoende. Gelet op het arrest Chavez-Vilchez [[ECLI:EU:C:2017:354](#)] is de omstandigheid dat de andere ouder, burger van de Unie, daadwerkelijk alleen de dagelijkse daadwerkelijke zorg voor het kind kan en wil dragen, een gegeven dat relevant is, maar dit volstaat niet om te kunnen vaststellen dat er tussen de ouder die onderdaan van een derde land is en het kind niet een zodanige afhankelijkheidsverhouding bestaat dat het kind in geval van een dergelijke weigering het grondgebied van de Unie zou moeten verlaten.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:15605](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Asiel

JnB2019, 68

MK ABRS, 04-01-2019, 201808530/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 2 a

ASIEL. Nareis. Als een nareisaanvraag een gesteld pleegkind betreft, moet de staatssecretaris beoordelen of dat pleegkind voldoet aan het in artikel 29, tweede lid, aanhef en onder a, van de Vw 2000 neergelegde vereiste dat het op het moment van de binnenkomst van de desbetreffende referent in Nederland tot diens gezin behoort. Een gesteld pleegkind voldoet niet aan dit vereiste als het nog behoort tot het gezin van zijn biologische ouders. De beoordeling of een gesteld pleegkind op het moment van de binnenkomst van de desbetreffende referent in Nederland tot diens gezin behoort, is daarom onlosmakelijk verbonden met de – logischerwijs hieraan voorafgaande – beoordeling of dat pleegkind nog behoort tot het gezin van zijn biologische ouders. Hiervoor moet de staatssecretaris onder meer beoordelen of is gestaafd wie de biologische ouders van een gesteld pleegkind zijn.

[ECLI:NL:RVS:2019:25](https://ecli.nl/rvs/2019/25)

JnB2019, 69

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Haarlem, 21-11-2018 (publ. 09-01-2019), AWB 17/14144

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 29 lid 2

ASIEL. Nareis. Datum dat referent de wens kenbaar heeft gemaakt een asielaanvraag in te willen dienen is bepalend voor de minderjarigheid. Verboden onderscheid in de zin van artikel 14 EVRM met betrekking tot de uitsluiting van eiser als de zoon van eiseres om gezamenlijk met haar gezinshereniging met referent te krijgen. Eisers hebben gemotiveerd aangegeven waarom volgens hen sprake is van "a relevantly similar situation".

Verweerder heeft de aanvraag van eisers tot het verlenen van een mvv in het kader van nareis afgewezen omdat zij niet voldoen aan de voorwaarden. Eiser is de broer van referent en behoort daarom niet tot één van de personen die vermeld staan onder artikel 29, tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw). Eiseres (de moeder van referent) voldoet niet aan de voorwaarde genoemd in artikel 29, tweede lid, aanhef en onder c, Vw omdat referent geen alleenstaande minderjarige vreemdeling is als bedoeld in artikel 2, aanhef en onder f, van de Gezinsherenigingsrichtlijn, aldus verweerder. Eisers stellen dat referent zijn asielverzoek heeft ingediend toen hij minderjarig was. Partijen zijn sinds het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie van 12 april 2018

([ECLI:EU:C:2018:248](https://ecli.eu/c/2018/248)) beiden van mening dat niet de datum aankomst in Nederland, maar de datum indiening aanvraag bepalend is voor de minderjarigheid. Partijen verschillen nog wel van mening over de vraag in hoeverre daarbij de formele aanvraag bepalend is.

De stelling van verweerder dat een eerste asielaanvraag wordt ingediend door het indienen van een formulier M35-H, in het geval van eiser op 12 september 2015, volgt de rechtbank niet. Dit standpunt vindt geen steun in de door verweerder aangehaalde uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (de Afdeling) van 28 juni 2018 ([ECLI:NL:RVS:2018:2098](#)). Die uitspraak betreft een herhaalde aanvraag en de vraag of voor de ingangsdatum bepalend is het moment dat de vreemdeling zich schriftelijk aanmeldt door de wens kenbaar te maken een aanvraag asiel in te willen dienen (het kennisgevingsformulier M35-O) of het moment dat hij met het daartoe bestemde formulier het asielverzoek formeel indient (M35-H). De Afdeling verwijst naar het stelsel van de Awb en oordeelt dat de rechtbank terecht heeft overwogen dat de vreemdeling door het model M35-O in te vullen en te ondertekenen een asielaanvraag heeft ingediend en dat het systeem van de Awb er niet toe dwingt dat voor de opvolgende asielaanvraag niet het moment van invulling en ondertekening van model M35-O maar van M35-H bepalend zou zijn. De rechtbank is van oordeel dat uit deze uitspraak dan ook niet valt af te leiden dat in het geval van eiser indiening van model M35-H bepalend is. Integendeel, nu volgens de Afdeling met het kennisgevingsformulier en niet eerst met het formele indieningsformulier een aanvraag wordt geacht te zijn ingediend, valt hieruit eerder een bevestiging van het standpunt van eiser af te leiden. Daar komt bij dat uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie (het Hof) van 12 april 2018 ([ECLI:EU:C:2018:248](#)), rechtsoverweging 55 tot en met 59 blijkt dat het Hof voor de keuze of indiening van de aanvraag of besluit op de aanvraag bepalend is, mede belang heeft gehecht aan het feit dat in het laatste geval recht op gezinshereniging afhankelijk wordt gesteld van het tijdstip waarop de bevoegde nationale autoriteit formeel besluit om de vreemdeling als vluchteling te erkennen. Weliswaar heeft het Hof zich niet uitgelaten over de vraag of ook een melding als door referent gedaan onder een aanvraag valt, maar voor zover slechts een formele aanvraag bepalend zou zijn, zou dit eveneens betekenen dat een vreemdeling afhankelijk is van de autoriteiten voor het indienen daarvan en het effectueren van de rechten daaruit. Daar komt bij dat de Afdeling in een eerdere uitspraak van 4 oktober 2011 (201102753/1/V3, [ECLI:NL:RVS:2011:BT7118](#)) heeft geoordeeld dat een door een vreemdeling in persoon ten overstaan van de autoriteiten kenbaar gemaakte wens om hem internationale bescherming te verlenen als een asielverzoek in de zin van (o.a.) de Procedurerichtlijn moet worden aangemerkt. Dit betrof weliswaar de oude Procedurerichtlijn, maar de door verweerder aangehaalde bepaling van artikel 6, derde lid, waaruit volgt dat de lidstaten bevoegd zijn de wijze van indiening voor te schrijven, stond destijds ook al in de oude Procedurerichtlijn in artikel 6, eerste lid.

De rechtbank is van oordeel dat uit een overgelegde "Loopbrief ter Apel" waar onder staat: "Soort aanvraag: Eerste aanvraag" en een zogenoemde Afsprakenkaart "eerste aanvraag" volgt dat referent op 7 september 2015 de wens kenbaar heeft gemaakt een asielaanvraag in te willen dienen. Op die datum was referent minderjarig. Verweerder is ten onrechte niet van die datum uitgegaan. Eisers stellen voorts dat sprake is van verboden onderscheid in de zin van artikel 14 EVRM met betrekking tot de uitsluiting van eiser als de zoon van eiseres om gezamenlijk met haar gezinshereniging met referent te krijgen. De rechtbank is van oordeel dat eisers gemotiveerd hebben aangegeven waarom

volgens hen sprake is van "a relevantly similar situation". Verweerder heeft daarmee onvoldoende gemotiveerd gereageerd op eisers beroep op artikel 14 EVRM. Het beroep is gegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:15603](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rbdha/2018/15603)

[Naar inhoudsopgave](#)

Richtlijnen en verordeningen

JnB2019, 70

Rechtbank Den Haag, zittingsplaats Arnhem, 21-12-2018 (publ. 10-01-2019), NL18.16834

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Richtlijn 2011/95/EU 15 b

EVRM 3

KWALIFICATIERICHTLIJN. AMV'er uit Guinee. Kindermishandeling door stiefmoeder- en broers die in dit geval zijn aan te merken als actoren van ernstige schade in de zin van de Kwalificatierichtlijn.

In het geval van eiser staat vast dat sprake is van een actor van ernstige schade als bedoeld in artikel 6, aanhef en onder c) van de Kwalificatierichtlijn. De stiefmoeder- en broers van eiser zijn aan te merken als niet-overheidsactoren terwijl in de vorige procedure bij de rechtbank is komen vast te staan dat eiser geen bescherming bij de Guineese overheid of andere organisaties in kan roepen tegen zijn familieleden. Vanwege dit punt gaat ook de ter zitting gedane vergelijking van verweerder met de uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: Afdeling) van 24 augustus 2018 ([ECLI:NL:RVS:2018:2815](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rvs/2018/2815)) niet op. Uit die uitspraak blijkt dat de schade die de vreemdelingen stellen te zullen lijden, niet wordt veroorzaakt door één van de actoren als bedoeld in artikel 6 van de Kwalificatierichtlijn.

Verweerders standpunt, dat het feit dat de Guineese autoriteiten geen bescherming bieden tegen kindermishandeling te vergelijken is met de situatie dat sprake is van tekortkomingen in het gezondheidsstelsel in een land van herkomst, kan geen stand houden. Immers, er is sprake van een actor als bedoeld in de Kwalificatierichtlijn. Nu bovendien verweerder niet heeft betwist dat kindermishandeling valt te kwalificeren als een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM, valt niet in te zien waarom de problemen van eiser niet aan te merken zijn als ernstige schade in de zin van de Kwalificatierichtlijn. Zonder nadere motivering heeft verweerder dus niet kunnen volstaan met het bestempelen van de problemen van eiser als zijnde van humanitaire aard, onder verwijzing naar het arrest M'Bodj [[ECLI:EU:C:2014:2452](https://eur-lex.europa.eu/eli/eu/c/2014/2452)].

Verweerder heeft zich daarom zonder deugdelijke motivering op het standpunt gesteld dat de problemen van eiser niet zijn te kwalificeren als ernstige schade in de zin van de Kwalificatierichtlijn. Het bestreden besluit bevat daarom een motiveringsgebrek en zal worden vernietigd.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:15341](https://eur-lex.europa.eu/eli/nl/rbdha/2018/15341)

[Naar inhoudsopgave](#)

Toegang

JnB2019, 71

MK ABRS, 04-01-2019, 201807822/1/V3 en 201808006/1/V3

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 3 lid 4

TOEGANG. In het licht van de bewoordingen van artikel 3, vierde lid, van de Vw 2000 en de bedoeling van de wetgever leidt het indienen van een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd dus niet alleen tot het vervallen van een eerder besluit tot weigering van de toegang, maar ook tot het uitstellen van een besluit over de toegang. Het intrekken van een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd heeft – net als het afwijzen van een aanvraag in de grensprocedure – tot gevolg dat het uitgestelde besluit over de toegang moet worden genomen. Dat is dus een nieuw besluit tot weigering van de toegang. Het van rechtswege herleven van het eerdere besluit tot weigering van de toegang is niet aan de orde.

[ECLI:NL:RVS:2019:24](#)

JnB2019, 72

MK ABRS, 07-01-2019, 201801456/1/V1

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Vw 2000 64

EVRM 3

ASIEL. Opvolgende aanvraag. Staatssecretaris heeft in dit geval het overgangsrecht in WBV 2017/8 terecht niet toegepast.

Uit de uitspraak van de Afdeling van 30 juni 2017 [[ECLI:NL:RVS:2017:1733](#)], r.o. 1.3 en 1.4, volgt dat de limitatieve opsomming van gronden in artikel 29, eerste lid, van de Vw 2000 geen grondslag biedt voor verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd om medische redenen en dat daarom in dat kader geen beoordeling plaatsvindt of een ernstig zieke vreemdeling bij uitzetting een reëel risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM. Daarna heeft de staatssecretaris het beleid gewijzigd zoals neergelegd in WBV 2017/8, op grond waarvan in situaties als bedoeld in de vorige zin, uitstel van vertrek wordt verleend met toepassing van artikel 64 van de Vw 2000. De staatssecretaris verricht een ambtshalve beoordeling krachtens artikel 64 van de Vw 2000 bij een eerste asielaanvraag als bedoeld in artikel 6.1e, eerste lid, van het Vreemdelingenbesluit 2000 (hierna: het Vb 2000). Ingevolge artikel 6.1e, tweede lid, van het Vb 2000 laat de staatssecretaris een ambtshalve beoordeling als bedoeld in artikel 64 van de Vw 2000 achterwege bij een opvolgende asielaanvraag die hij krachtens artikel 30a, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000 niet-ontvankelijk heeft verklaard, omdat een vreemdeling aan die aanvraag geen nieuwe elementen of bevindingen ten grondslag heeft gelegd. Dit geldt ook indien een vreemdeling stelt dat hij als gevolg van ernstige ziekte bij uitzetting een reëel risico loopt op een behandeling

in strijd met artikel 3 van het EVRM. Deze handelwijze is dus niet het gevolg van de beleidswijziging, neergelegd in WBV 2017/8.

Uit r.o. 3.4 van de aangevallen uitspraak volgt dat de vreemdelingen aan hun opvolgende asielaanvragen geen nieuwe elementen of bevindingen ten grondslag hebben gelegd. Aangezien zij hiertegen geen hoger beroep hebben ingesteld staat dit in rechte vast. Alleen al om deze reden heeft de staatssecretaris terecht de aanvragen van de vreemdelingen krachtens artikel 30a, eerste lid, aanhef en onder d, van de Vw 2000, niet-ontvankelijk verklaard. Daarom en omdat de staatssecretaris in de besluiten van 10 januari 2018 evenmin een terugkeerbesluit heeft uitgevaardigd, heeft hij het overgangsrecht in WBV 2017/8 terecht niet toegepast.

[ECLI:NL:RVS:2019:30](#)

[Naar inhoudsopgave](#)

Procesrecht

JnB2019, 73

**Rechtbank Den Haag, zittingsplaats , 11-12-2018 (publ. 10-01-2019),
NL18.20640 en NL18.20641**

staatssecretaris van Justitie en Veiligheid.

Awb 4:5 lid 1 c

Vw 2000 39 lid 1

PROCESRECHT. Voornemen is niet bedoeld als herstelverzuim, maar bedoeld voor een inhoudelijke beoordeling van de aanvraag. De IND had toepassing moeten geven aan 4:5 van de Awb om eiser het gebrek te laten herstellen. Beroep gegrond.

De rechtbank overweegt dat uit formulier "Kennisgeving Tweede of volgende asielaanvraag" blijkt dat eiser een - herhaalde - asielaanvraag heeft willen indienen. Uit verschillende uitspraken van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State volgt dat een vreemdeling ook met het indienen van een kennisgevingsformulier een aanvraag in de zin van artikel 1:3, derde lid, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) heeft gedaan. Dat die aanvraag niet volledig is, had verweerder aanleiding kunnen geven de in artikel 4:5, eerste lid, onder c, van de Awb aangegeven weg te volgen. Dit betekent dat verweerder eiser een herstelverzuim had kunnen - en moeten - bieden voordat hij de aanvraag buiten behandeling stelde.

Zoals ook volgt uit overweging 2.2, heeft verweerder in het voornemen een termijn geboden om de ontbrekende stukken te overleggen en of de herhaalde asielaanvraag nader toe te lichten. Dit voornemen kan echter niet gelden als een herstelverzuim in de zin van artikel 4:5, eerste lid, onder c, van de Awb. Als de aanvraag buitenbehandeling wordt gesteld, is de inhoudelijke beoordeling van de aanvraag nog niet gestart. Het voornemen is echter bestemd voor een inhoudelijke beoordeling. Dat volgt ook uit artikel 39, eerste lid, van de Vw 2000, waarin expliciet over een eventuele afwijzing wordt gesproken. Die inhoudelijke beoordeling impliceert dat het dossier voldoende volledig is om ook daadwerkelijk een inhoudelijke beoordeling te kunnen geven. Het geven van een

herstelverzuim in een voornemen verhoudt zich daarom niet tot de wettelijke systematiek van besluitvorming. Als dit anders zou zijn, zou de voornemenprocedure mogelijk weinig effectief zijn. In de beslissing na de zienswijze zou dan namelijk voor het eerst inhoudelijk op de aanvraag beslist worden zonder dat dan een inhoudelijke zienswijze of bezwaar zou kunnen volgen. De rechtbank is bij die werkwijze dan de eerste instantie die een eerste inhoudelijke beoordeling toetst. Dat is niet in overeenstemming met de procedure volgens de Awb en Vw 2000. Het voorgaande komt erop neer dat verweerder de aanvraag slechts buitenbehandeling had mogen stellen als eiser niet tijdig aan een separaat herstelverzuim zou hebben voldaan. Een dergelijk herstelverzuim heeft verweerder echter niet geboden.

Doordat verweerder geen toepassing heeft gegeven aan artikel 4:5 van de Awb om eiser het gebrek te laten herstellen, is de aanvraag ten onrechte buiten behandeling gesteld. Het beroep is daarom gegrond.

[ECLI:NL:RBDHA:2018:15611](https://www.eclinet.nl/documenten/2018/15611)

[Naar inhoudsopgave](#)